

състои въ простотата, въ благоразумието, въ срамежливостъта и въ една обща хармония гдѣто не се забѣлѣзва нищо което да блѣщи особено, но гдѣто всичко е чаровностъ и сладостъ?

Не знаѣж дали е длѣжностъ на нравственостъта да осѣжда вкусътъ на дѣвойката за гиздението и облачанието и да ѝ запрети ва всичко онова което не е нужно. Нравственостъта може-би ще надмине цѣльта си като прогонва единъ отъ най живитѣ нагони (инстинкти) на жената: нѣма сѣмнѣние че не трѣбва много да се насърдчава този вкусъ; но добрѣ е, мислѣж, да се извинява жената за него. Страхътъ отъ чрѣзмѣрностъта не трѣбва никога да накарва моралистътъ да лѣже и да нарича лошо онова което не е. Азъ не виждамъ лошо въ едно невинно желание да бждемъ приятни, което, рѣководено умно и което е сѣразмѣрно съ срѣдствата на състоянието съ което всякой располага, не е нищо друго освѣнъ желание да бждемъ приятни и да растиламе удоволствие около себе си.

Истина е че въ това желание има извѣстна суетностъ; но нѣма ли суетностъ въ всичкитѣ ни желанія? Нѣка се стараемъ да облагородимъ това желание съ високи и благородни идеи и нѣка оставимъ тогава жената да се наслаждава невинно отъ своитѣ прѣимущества, отъ които и ние се ползуваме. Да не бждемъ толкова непризнателни на Провидението съ исканието си да потушимъ въ неговото сѣздание желанието да бжде приятно, каквато е и самата природа. Но ако извинявамътова невинно желание да бжде приятно на очитѣ и на умътъ, това не го правѣж съ цѣль